

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

hed, som rådet selv har givet dem, kunne det måske tyde på, at man ikke har fundet frem til den helt rigtige kompetencefordeling.

Også med hensyn til de administrative og økonomiske anliggender har man en stærk fornemmelse af, at der er noget at rette, og at der er noget ansvarsforflygtigende i det nuværende system. Med den selvstændighed, der er tillagt Danmarks radio, og med den stærke islet i radiatorådet af medlemmer udpeget af folketinget og af medlemmer, der direkte repræsenterer partierne, må det have været en forudsætning, at der skulle være en nær kontakt mellem folketinget, partierne og rådet. Jeg tror, denne kontakt trænger til at blive styrket, hvis man vil bevare det nuværende system. Der er her en række spørgsmål, som vi kommer til særskilt at se på.

Film- og biografloven skal revideres i 1970-71. Forberedelserne til denne reVISION vil snart blive påbegyndt. Der har været en del kritik af filmstøtteordningen, og det vil være nødvendigt nærmere at undersøge, om man skal opretholde de grundprincipper — bl. a. om filmbranchens medbestemmelseret — som hele ordningen bygger på.

Vi skal se på filmskolens forhold og bl. a. tage stilling til, om den ikke bør sortere direkte under kulturministeriet.

Et problem, vi i den kommende tid må beskæftige os mere med, er samarbejdet med udlandet. I den stigende internationalisering, der finder sted, må en udbygning af kulturarbejdet på tværs af grænserne ikke savnes. Danmark har kulturaftaler med 7 lande. Det er ikke noget stort tal. Antallet må øges, samtidig med at vi ser på indholdet af aftalerne. I øjeblikket sker samarbejdet ud fra en ret snæver fortolkning af kulturbegrebet, og arrangementerne — hvad enten det er teaterforestillinger eller udstillinger — når kun ud til små udsnit af befolkningen.

Det må undersøges, hvordan samarbejdet kan udvikles, så det i højere grad er muligt at belyse hverdagslivet og befolkningens daglige tilværelsesformer på en levende og nærværende måde.

Vi har ingen kulturaftaler med udviklingslandene, og det svarer vel ganske godt til betænkningens bemærkning om, at der

kan ligge en ikke tilstrækkelig funderet selvovervurdering og arrogance bag de ydende landes manglende aktive interesse i at hente inspiration i tredjelændenes kultur.

Det er i enhver henseende forkert, hvis vi ikke respekterer kravet om ligestilling mellem kulturerne, men hertil kommer, at vi vel i den rige verden nok kan trænge til at få impulser fra en livsfilosofi og en holdning til den ydre verden, der er forskellig fra det, der på disse områder mere og mere præger de rige lande.

Men der er mange andre opgaver, vi må se på — ikke blot de mere iøjnefaldende, men også dem, der ret upåagtede spiller en rolle i kulturudviklingen, og som vi har forsøgt at beskrive i betænkningen. Det er naturligvis ikke muligt for mig at komme ind på nogle af disse enkeltbetragtninger, men at de må debatteres, er en selvfølge.

Naturligvis må kulturlivets institutioner selv i høj grad ud i en ransagelsesproces. Vi vil opfordre dem til at klarlægge, hvad man finder bør være udviklingslinjen inden for en 5- eller 10-årig periode. Men det vil ikke være tilstrækkeligt, om vi på den måde får institutionernes ønsker katalogiseret, for det vil til syvende og sidst blot sige, at det er de sagkyndige, administratorerne, der bliver bestemmende.

Derfor må der være debat i folketinget. Derfor må partierne tage spørgsmålene op. Derfor må problemerne diskuteres ved politiske møder, i ungdomsorganisationerne, i oplysningsforbundene, inden for uddannelsesinstitutionerne, i kunstforeningerne, i foredragsforeninger, i klubber og sammenslutninger af enhver art, i pressen og ugepressen, i radio og TV. Måske ligger der en helt særlig opgave i at inddrage erhvervs livet i overvejelserne. Vi vil i hvert fald tage kontakt både med LO og arbejdsgiverkredse, og vi vil tage kontakt med boligselskaber, byplanlæggere osv.

Ud af alt dette skulle der efterhånden kunne opstå den tilstrækkelige bredde over diskussionen, så man undgår, at den igen og igen samler sig om enkelte grene inden for kulturministeriets område, som f. eks. statens kunsthånd, der jo helt har domineret diskussionen.

Vi må være parat til at gå nye veje, men heraf følger ikke, at de „gamle“, de bestående institutioner skal tilsidesættes. Det